Свідомість втрати не гніте
і не хвилюють ранні хиби.
Життя – мов поле золоте:
уже чорніють перші скиби.

І серце вже не в тім вогні,
вже не таке ясне і чуле…
В вечірню сутінь у вікні
навчусь я згадувать минуле.

Чуття невичерпаний скарб
вже не такий проте багатий:
спокійних ліній, тихих фарб
я став задумливо шукати.

І пестить байдуже рука
колосся степу, саду грона,
як певність сумно виника:
не повернутися з полону.